

a lehető legnagyobb körültekintéssel bírálják el... Ezt a nyilatkozatot nemcsak a magam nevében teszem, hanem a Jewish Agency és a Zsidó Világkongresszus megbízásából is.¹⁵⁰

Nyilatkozatát öntudatosan mint a magyarországi cionisták szervezőténak volt (1943 és 1945 közötti) elnöke és a Joint budapesti képviselője írta alá – formailag egyik megjelölés sem fedte a valóságot. Az is kiderült, hogy sem a Jewish Agency, sem a Zsidó Világkongresszus nem hatalmazta fel őt arra, hogy kiálljon Becher mellett. Amit utóbb nagyon meg is bánt, 1948. július 26-án Eliezer Kaplanhoz, Izrael első pénzügyminiszteréhez írt levelében azzal is eldicsekedett, hogy a szövetségesek megszálló erői Nürnbergben az ő személyes közbenjárására engedték ki Bechert a börtönből.¹⁵¹ Becher szabadulásában játszott döntő szerepét megerősítette Telford Taylor dandárparancsnok előtt Walter H. Rapp, a nürnbergi Háborús Bűnök Vizsgálóbizottsága bizonyítási osztályának korábbi vezetője, a Vizsgálóbizottság helyettes elnöke is. 1957. február 6-án Tel-Avivban adott írásbeli nyilatkozatában Rapp azt állította, hogy Kasztner önként tett tanúvallomást Becher mellett, és hangsúlyozta: „az, hogy Becher végül is kiszabadult... egyedül Kasztner közbenjárásának és a tanúvallomásában foglaltaknak tulajdonítható.”¹⁵²

Noha Kasztner a Bechert támogató tanúvallomásán vértett el, a védelem bebizonyította, hogy közbenjárt Krumej érdekében is. Egy másik, ugyancsak Selcke előtt tett írásbeli nyilatkozatában (1948. május 5.) eskü alatt vallotta, hogy Krumej „dicséretes jóakarattal végezte munkáját, midőn az ő kezében volt sok ember élete”. Valamivel több mint egy évvel korábban Kasztner személyesen biztosította Krumejt afelől, hogy a Cionista Kongresszus számára készített jelentésében „hivatalosan számot adott azoknak az embereknek a munkájáról, akik segítettek a zsidóknak...”, s kifejezte reményét, hogy erőfeszítései nyomán Krumej visszanyeri szabadságát, és új életet kezdhet.¹⁵³

Hogy Kasztner Becher javára tanúskodott, azt a magas rangú SS-tisztről szerzett személyes tapasztalatait alapul véve többé-kevésbé meg lehet érteni. Mindazonáltal nyilvánvalóan figyelmen kívül hagyta mindazt, amit Becher a háború első négy évében a zsidók ellen tett, és ami alól 1944–45-ben alighanem fölmentést keresett.¹⁵⁴ Kasztner kísérlete vallomásának eltussolására végzetes hibának bizonyult, hiszen Tamir levonhatta belőle a következtetést, hogy ellenfele bármilyen aljasságra képes. A dicsekvéseinek és hazugságainak hálójába bonyolódott Kasztnert ezek után Tamir „kollaboránsként”, „a náci összeurópai ügynökeként” és „háborús bűnösként” jellemezte. Megvádolták azzal is, hogy gátolta az ellenállási mozgalom kibontakozását, segített hamis biztonságérzetbe ringatni a tömegeket a gettók létesítése és a deportálások idején, visszatart-